

Distributives

Hom convé generalment d'incloure entre les anomenades conjuncions de coordinació els conjunts de mots o locucions usats en les oracions distributives, encara que altres autors incloguin aquestes oracions en el grup de les copulatives. En tot cas, les oracions distributives es caracteritzen perquè aquests conjunts de mots o locucions conjuntives amb què es formen consten sempre de dos o més mots (sovint idèntics) usats correlativament: *qui... qui, que... que, sia... sia, mig... mig, ara... ara, ara... adés*, etc. És el primer d'aquests conjunts o locucions, *qui... qui, que...* ens interessa de comentar.

Fabra dona els exemples següents de l'ús de la locució distributiva *qui... qui*, reproduïts, amb una variant sense importància, en diverses de les seves obres: *Tots eren al voltant de la taula, qui drets, qui assegats. Perdé tots els seus companys; qui morts, qui ferits.* El primer d'aquests dos exemples, a més, és el que indiquen també Ruaiix (*El català en fixes/2*) i la Gran Enciclopèdia Catalana. I Badia i Margarit n'indica un de semblant al segon dels de Fabra: *Qui morts, qui ferits, qui desertors, tots mancaven a la revista.* L'exemple següent és també de Fabra, però no proposat com a tal, sinó del seu ús: *Així tots, sense adonar-se'n, qui més qui menys, qui millor qui pitjor, feien tasca de gramàtic.* Com es pot veure en tots aquests exemples, els termes correlatius *qui... qui* precedeixen adjectius, participis o adverbis (podrien precedir també noms: *Qui un llibre, qui una revista, tots llegien amb delit*), i distribueixen així un conjunt d'elements o individus, designats, abans o després, per mitjà del quantitatiu *tots*. Però no totes les oracions distributives formades amb els termes correlatius *qui... qui* re-vesteixen la mateixa estructura que les anteriors: aquests termes poden precedir també formes verbals (de tercera persona del singular) i, aleshores, el conjunt d'elements distribuïts per ells sol ésser designat en una oració anterior independent o bé pot ésser simplement, sobretot: *Qui era partidari de conservar-la i doblar, qui de suprimir-la; qui escrivia la v segons la regla etimològica castellana; qui l'escrivia confirmant-se més o menys amb l'ús antic; qui usava amb moderació la h intervocàlica, qui la prodigava...* (Fabra); *Qui se senyava de cara al cel, qui fugia costa amunt, qui escampava el joïell que emplenava el botix, qui no anava a fer saber a la Comandància de Marina* (J.V. Foix).

Albert Jané